

Родолубие

Българските светци в борбата им с иудеите богоборци

Св. прпodobни Теодосий
Търновски. Българска икона
от XIX в.

"Но прелукавият в злобата си дявол изнамери и друга борба против правата вяра. Както в древността НЕБЛАГОДАРНИЯТ ЕВРЕЙСКИ НАРОД СЕВДИГНА ПРОТИВ БОГА, Който го е сътворил, и първо уби пророците, които са проповядвали идването на Спасителя, а после сложи ръце и на Самия Него и Го осъдиха на кръстна смърт, поради което Бог им отне Своего достойние - царството, светителството, пророците, помазването, явленията и с една дума всичко по закона и ги предаде на римския народ за разграбване, а оттам те се разсеяха по целия свят и така съществуват до края на света; - така и в ония времена

**потомството на Корей и Датан, внуците на древното
стълпостворение дръзнаха да се докоснат до Господа
Христа и нашата Владичица и божествените храмове и
допринасяните от тях безкръвни жертви, и ги
унижаваха с безумни думи, които трудно се поддават на
писане. Дръзваха да безчестят и свещениците, да се
присмиват и на монасите, да вършат и други подобни
неща. А причина за цялата тяхна беззаконна дързост
беше надеждата им на новопокръстената царица
Теодора, която беше от техния еврейски род.** Но сбъркаха
в своето предприятие, защото тя, бидейки благочестива и
православна, никак не приемаше някой да хули православната
вяра: вярвайки в Господа Иисуса Христа и в Неговата пречиста
Майка и във всички светци, тя зидаше много манастири и
църкви за слава Божия.

Като чу това ревнителят на православието Теодосий, взе със
себе си единомравния си Роман, дойде при царя и като го видя
насаме, каза му всичкото тяхно неуместно начинание. И
толкова го подтикна към ревност, щото той заповяда никак да
не се отлага, а веднага да се свика събор; защото царят
многопочиташе добродетелта на преподобния и с удоволствие
възприемаше казаното от него и се стараеше във всичко да
подражава на неговата ревност. И не само царя, но и царицата,
и патриарха подтикна към същата божествена ревност.
Прочее, с царски указ се свика събор в новоизградената
палата, където председателствуваше царят със синовете си
Шишман и Асен, а с тях и патриарх Теодосий, преосвещеният
митрополит на великия Преслав Доротей, Доростолският
митрополит Захарий, митрополит Лазар на град Овеч,
Ловчанският митрополит Партений, Пловдивският митрополит
Мануил, Софийският митрополит Леонтий, бедстващият
Мадитски митрополит Яков, епископ Доротей и архимандрит
Иоаникий от Великата лавра "Свети Четиридесет мъченици". А

от горската пустиня дойдоха с блажени Теодосий тия добродетелни старци: свещеният иеромонах Сава, иеромонах Тимотей, иеромонах Дионисий и множество други монаси. Най-напред с ясен глас изповядаха православната вяра: единородното Слово Божие възприе нашата плът от девическите кърви на пречистата Богоматер и бидейки съвършен Бог, стана и съвършен човек заради нашето спасение. **Който не се покланя на възплътения Христос Бог, изписан на икона по човешкото Му естество, и на Неговата пренепорочна Майка, той да бъде проклет и да бъде осъден заедно с неверните! А проклеха и скверната богомилска ерес, тоест месалианска, също така и новопоявената Варлаамова и Акиндинова, чиито служители и представители осъдиха да бъдат прогонени далеч от своите предели, така щото оттогава България се благоустрои чиста от такива духовни плевели и благочестивата вяра засия повече от слънчевите лъчи. После благоверният цар Иван Александър разследва поменатите хулители с голямо внимание по закона и понеже ги намери виновни, заповяда да бъдат осъдени на смърт.** Но от човеколюбие замени смъртта с живот, но за да се научат другите да не хулят, ги осъди да бъдат наказани с някакви наказания. Един от тях, макар и не по желание, а от страх, се разкая и молеше свещения събор да бъде приет в непорочната и чиста наша вяра. И беше приет подир съвещанието и решението на целия събор, огласен и кръстен в името на Отца и Сина и Светия Дух, изповяда Христа за Син Божи и Бог, и беше причислен към безпорочното Христово стадо. **По решение на царя, патриарха и целия събор беше написан акт за знание и утвърждение всред бъдещите родове, щото еврейн вече да не смее по никакъв повод да дръзва и да хули в каквото и да било истинската и благочестива наша вяра.** След като съборът тържествува такава победа, свитъкът беше

подписан с червените царски букви и подпечатан с царския печат в 28-ата година от царуването на Иван Александър и 1360 година от Рождество Христово. И така всеки си отиде в своята страна, като благочестивите много се радваха, а богоборните еретици ги обля нетърпим позор. Така храбрият божествен Теодосий развълнува към божествена ревност царицата, архиереите и цялото църковно изпълнение, и като някакъв военачалник влязъл във война, победил врага и обърнал го в бягство, така и той сияещ се връщаше в своето жилище и изпълни с неизказана радост тамошните постници.“

10.12 по еретическия, † 27 ноември по църковния календар - Св. преподобни Теодосий Търновски

("Житие, или Жизнь, преподобного Феодосия, иже в Тырнове постничавшего, ученика суще блаженного Григория Синаита". Списано святейшим патриархом Константина града кир Каллистом // Чтения в обществе истории и древностей российских. 1860. Кн. 1, разд. 3. Л. 1-12:)

ЕТО КАКВО Е БИЛО И ОТМЪЩЕНИЕТО НА БОГОПРОТИВНИТЕ ЖИДОВЕ НАД БЪЛГАРСКИЯ ПРАВОСЛАВЕН НАРОД:

ИСТОРИЯТА НА ПРЕДАТЕЛСТВОТО

Сюлейман обявил награда за този, който му помогне да превземе Царевец. И дочакал. Един ден някой подпалил къщите в крепостта и докато хората тичали да гасят пожарите, предателят пуснал турчина и хората му през Френкхисарската порта на Царевец. Турците нахлули в крепостта, грабили, безчестили и палили. Към Янтра тръгнали потоци българска кръв. Сюлейман гледал всичко това, бил доволен, че е превзел твърдината на българите, и чакал те сами да му предадат

главния ключ на крепостта.

Когато всичко приключило, жидът (евреинът) отишъл при Сюлейман, за да си вземе наградата. Сюлейман Челеби обаче казал: “Щом предаде своите, ще предадеш и мен” и заповядал да му отрежат главата. Обезглавеният труп скочил, затичал се, зашурал се по урви и ярове, докато не паднал в дълбока яма, пълна с отровни змии. Орли и орляци разкъсали тялото. Оттогава това място се нарича Картал баир, или Орлов връх. Българите му казват още Орловец.

Когато жидът бил посечен и Челеби отминал, главата внезапно се затресла, очите замигали и оставяйки облак прах след себе си, главата тръгнала да търси тялото си. Докато обикаляла трапища и урви, след нея грачели врани и джавкали псета. Но тя намерила трупа си.

Другият вариант на легендата казва, че когато бил посечен, жидът взел главата си под мишница и хукнал да бяга. Тичал, докато стигнал далечно и пусто място и там паднал. Това място било Картал баир. Наречено било така, защото там живеели само орли. Краят е един и същ – понеже земята не искала да приеме предателя, много години след това останали да се белеят костите. Хората, които минавали покрай тях, казвали: „Проклет да е!” и хвърляли камък. Грамадата растяла и растяла и... според някои от търновските археолози и изследвачи на старините доскоро на Картала е имало знак, който указвал и доказвал, че легендата е вярна.

ЖИДОВ ГРОБ

**Стихотворение от Иван Вазов (писано за
евреина Лазар Коев, предал Търново на
турците):**

**"Издайство, измяна позорна
пропусна врага в крепостта
и Царевец як след упорна
отбрана потъна в кръвта.**

Бранители храбри паднаха
под турския мстителен нож,
палатите царски пламнаха,
огряха зловещата нощ.

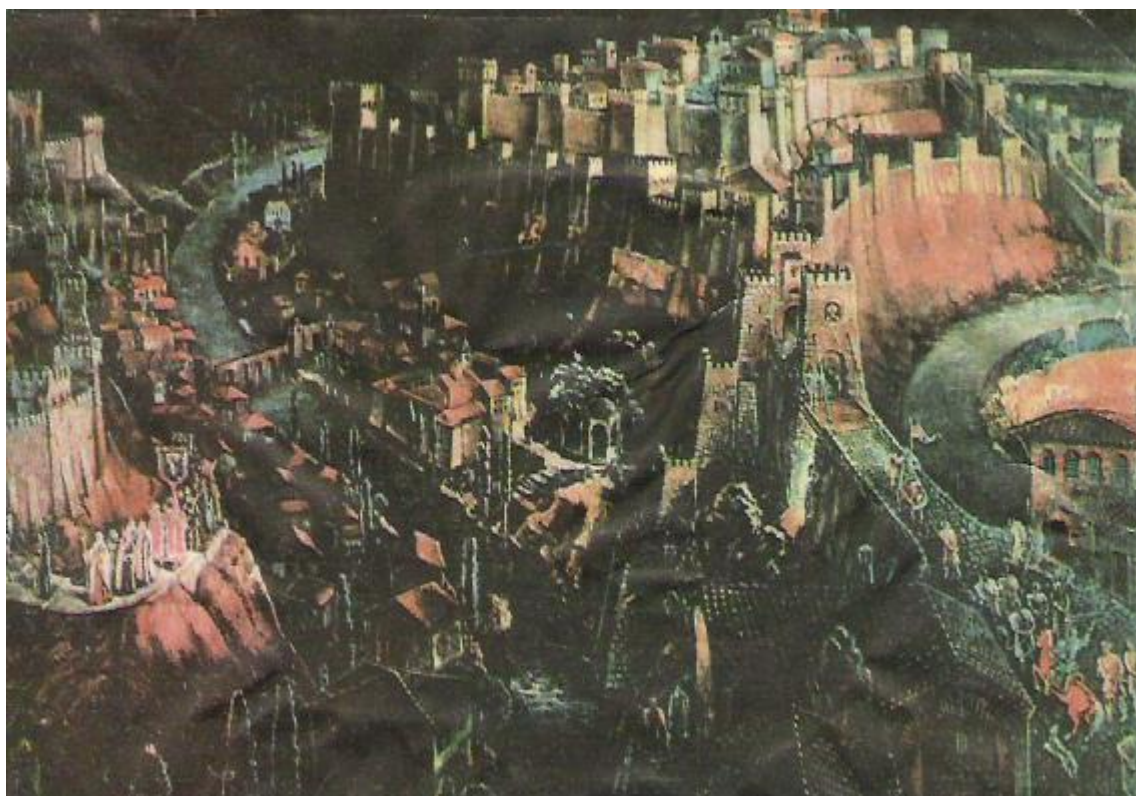
На утрешний ден пред пашата
евреин се мръсен яви,

цалуна му рабски полата
и с вид горделив заяви:
- Преславний войводо, сполучих
услуга да сторя на вас:
аз портата таз нощ отключих
и Царевец в твойта е власт.

Паша милостиви: награда!

- А, **ти ли бе хитрия жид?**

Велика награда се пада
на подвига твой бележит.

Без теб
тез
гявури
корави

не бих ги тъй лесно сломил,
пред техните зидове здрави
свят много йощ бих потрошил.

За туй якоглавство земята
с телата им мръсни покрих;

**сега и на Юда отплата
достойна да дам аз реших.**

И викна на двама войника:

- Убийте туй куче сега! -

**Изви се ханджар над мръсника,
отфръкна глава от снага.**

II

Нощес из леса вълцитята
насам ще се спуснат накуп,
ще ръфат гладнишки главата,
ще късат вонещия труп.

Внезапно скокна той, заходи –

безглавия жид нечестив, –

защуря се плахо, заброди

по ярове, урви кат жив,

та гроб да си дири – **душа му**

найде го веч в черния АД!

Остана самотна глава му

за гавра на псета и гад.

На смъртния ужас печата

замръзнал в изпулений взор,
изплезен език из устата
заровил се в смрадния тор.
Внезапно и тя като жива
замига, затресе се в страх,
търкулна се, нейде отива,
издигайки облак от прах.
Тя трупа си дири. За него
фърли се при Янтра в дола
дълбоки, но там не наиде го
и пак се щурна кат стрела;
на гробе еврейско се спира –
там няма от Юда следа,
във трапове, локви надзира
с оцапана кална брада.
И пак се търкаля и мета,
нагоре, надолу търчи,
и гонят я гневните псета,
а тя като вихър фучи.
Минува през храсти, през паши
ил дига по друмища прах
и срещнати пътници плаши,

и враните гракат от страх.

И цял ден шетнята и луда

зброжда поля и хълми

и дири телото на Юда –

гост може би в вълчи корми.

Но нийде го тя не намери.

Най-послед по някакъв дъх

смердлив се сети, закатери

по склона на ближния връх.

III

Орловия връх. Той мълчаливо

в небето стърчи и пустей.

На негово теме плешиво

трап мръсен от векове зей.

От векове жилище смердно

на гнусни влечуги и змий

отровни, свърталище гадно

на люти ехидни, скорпий.

Овчарят не смей там да иде

и звяра край него трепти,

орелът когато го види,

по-горе се дига, лети.

**И в таз яма, зъминска бездна,
главата на Юда бухна
и вече оттам не излезна:
при трупа безглави легна.**

Намери си трупа тя вече
и той тук намерил приют,
от псета и вълци далече,
под верний на змиите skut.
И змийте любовно го пазят,
с милувки студени дарят,
лениво по Юда те лазят,
на припек по него лежат;
таз пий му очите, а друга
глава си в устата му крий,
а третя омразна влечуга
в брадата му гнездо си вий.

IV

**Но скоро народа във
злоба**

**спусна се, когато узна
де Юда намери си гроба,
кат ВТОРИ ПЪТ БОГА РАЗПНА,
и камъне град заваляха
с ругателства грозни в трапът,
пътеки безчет пропълзяха
по пустий през векове рът.
Избягаха гадове смрадни,
**остана издайникът сам,
затрупан от камъне хладни,
със хрочки, проклятия и срам.
Столетия течаха в окови,
столетия на сълзи и страх -****

столетия камъне нови

валяха въз Юдиний прах.

Днес грее светата свобода,
свободен е прежния роб,
но камъне йоще народа
изпраща въз Жидовий гроб."

Статията е допълнение към „[Иудеите против християнството](#)“

{{ _LINK1_ }}